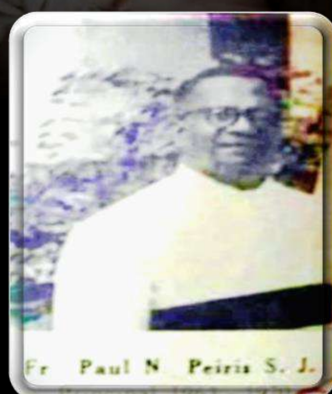
Rev.Fr.Paul Peiris SJ

pax.ravichandra@gmail.com

Pax Ravichandra

+94763223960

05-07-2025

Rev.Fr. Paul Peiris SJ

In verses born of reverence and grace,
A tribute flows, for one of noble trace.
Father Paul Peiris, a name held dear,
Whose life, a beacon, banished every fear.

From hallowed halls, where wisdom he did sow,
A guiding light, through decades' ebb and flow.
A soul of virtue, simple, pure, and true,
Whose tireless spirit built the world anew.

He bridged divides, with vision broad and deep,
A shepherd kind, his flock he vowed to keep.
In every lesson, every spoken word,
A timeless wisdom, echoing, was heard.

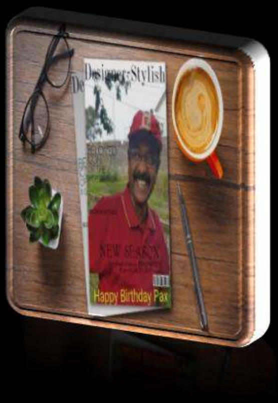
For unity he strove, for minds to bloom,
Dispelling shadows, chasing every gloom.
His legacy, a testament profound,
In hearts he touched, his spirit still is found.

இன்பமே சூழ்க-எல்லோரும் நலமே வாழ்க
(லோக சமஸ்தா சுகினா பவந்து)
எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே

Pax Ravichandra-05-07-2025

Rev. Father Peiris – A Saint in White and Flame

On the isle of Eelam, a day of joy,
The sky blushed crimson with firework light—
On Masi Four, in Forty-Eight,
Freedom’s dawn bathed the land in golden delight.

Tamil and Sinhala blossomed as one,
Learning bloomed in mother tongues,
With English as the second breath—
A new era shaped by a noble quest.

In Galle, at St. Aloysius great,
Two decades he stood, a guiding light—
Father Peiris, with saintly grace,
Raised the college to Himalayan heights.

A servant of Christ, a monk in deed,
Celibate, humble, clad in need,
Teaching and prayer, his sacred blend,
Toiling for truth that would never bend.

In 1963, by Jesuit call,
He bore the college’s burdens all—
"Face the challenge!" his noble creed,
A fearless soul for every need.

Through changing times, he forged a path,
Beyond all race, beyond all wrath—
"Another Christ," some dared to say,
He came, he saw, and shaped the way.

His beaming face, a gospel bright,
To teacher and student, a sacred rite.
Discipline, peace, and wisdom rare—
A temple built with utmost care.

A scholar deep, with thoughts profound,
In English lore, he was renowned.
Even the West stood still, amazed—
By his command, his wisdom praised.

To aimless youth, he gave a dream:
"Only hard work leads to esteem."
His voice—a star that lit their way,
A father's care, by night and day.

He heard their cries, he eased their pain,
Like a shepherd, through joy and rain.
A guiding flame, a morning bell,
Whose daily words would rise and swell.

No laziness he would abide—
His hands built futures, opened wide.
He made young hearts touch mountain peaks,
With faith and toil and truth he speaks.

To truth and virtue firm he stood,
And showed the way by life and blood.
A craftsman fine of young and old,
In every mind, a dream he sowed.

From humble halls, he carved a shrine,
Where students shone like stars divine.
Not just in books, but sports and stage,
He kindled hearts across the age.

With every loss, a stepping-stone,
He taught that strength is self-made, grown.
Each morning he would chant and pray—
"Let truth and learning light the way."

And in my hand, his patient art—
He sculpted letters, shaped my heart.
With twin-lined books, he trained my hand,
To sign with pride and understand.

He nurtured peace where strife could rise,
And joined the tongues with vision wise.
In Sinhala and Tamil blend,
He sowed a seed that shall not end.

With changing tides of nation’s fate,
He made the child of Tamil great.
A trilingual dream he boldly framed,
In every voice, a truth proclaimed.

He saw in faiths both East and West—
That unity through learning is best.
A Buddhist, Hindu, Christian too—
All paths to peace, he gently knew.

With silent strength, he braved all strife,
His dream: that all may live one life.
To those cast out, denied their grace,
He opened doors, he made a place.

Vocational arts he brought to light,
That hands may earn with noble right.
"Education must change with time,"
He told with vision so sublime.

Burdened with finance, pressed by tide,
He saw three colleges split and slide.
Yet walked in grace through evening haze,
A saint through smoky, sunset blaze.

With flowing robe, he walked the street—
A gentle moon with silent feet.
Still in my heart he wanders deep,
That white-robed moon I’ll always keep.

In English tongue so pure and bright,
His speech a flame, his thoughts alight.
A golden soul of mirth and fire,
Who gave his life upon the pyre.

"What equals God?" he once asked me—
A sage who made his life a plea.
The River Vaigai flows in me—
A joy, a thanks, an endless sea.

In eight bright years, he gave his all,
And lit a torch in every hall.
Across all fields, his light did shine—
A sacrifice, a truth divine.

His was a flame that showed the face,
Of God in love, of truth in grace.
"Be your own light," he once did say—
And walked as light along our way.

இன்பமே சூழ்க-எல்லோரும் நலமே வாழ்க
(லோக சமஸ்தா சுகினா பவந்து)
எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே
Pax Ravichandra-5-7-2025

அருட் தந்தை போல் பீரிஸ்

மங்கலமாய் ஈழத்தவர் கொண்டாடி மகிழ,வானம்
குங்குமமாய் வாண வேடிக்கைகளால் ஒளிர
சுந்தர பூமி ஈழம் சுதந்திரம் பெற்ற திருநாள்
மாசி நான்கு 1948

சிங்களம், தமிழ் பூத்தாட
தாய் மொழியில் கல்வி
ஆங்கிலம் இரண்டாம் மொழி
அரசியல் மாற்றங்கள்

காலி, புனித அலோசியஸ் கல்லூரி அதிபர்
இருபதாண்டு சேவையில்-கல்லூரியை
இமயத்திற்கு உயர்த்திய மாமனிதர்
அருட் தந்தை போல் பீரிஸ்

எளிமை, பிரமசரியம், கீழ்படிவு
தவமான வாழ்வு
அருட்பணியோடு கல்விப்பணி
அன்னாரின் அயராத உழைப்பு

இயேசு சபைத் தலைவரின் பணிப்புரைக்கமைய,
1963 இல் கல்லூரியை கையேற்ற அதிபர்,
சவாலே சமாளி கொள்கையாக
எதற்கும் அஞ்சாத மாமனிதர்

கல்லூரி வரலாற்றில் புதியதோர் மறுமலர்ச்சி
இன, மொழி கடந்த இன்னோர் கிறிஸ்து
வந்தேன், பார்த்தேன், வென்றேன்
என்ற அவர் வாழ்வோ மகத்தான புரட்சி

அன்னாரின் பிரசன்னமோ ஆசிரிய-
மாணவர்களுக்கு புதிய வேதம்
கல்வி, ஒழுக்கம், அமைதி ஓங்கிட
யாத்த வேள்வியோ ஞான யோகம்

அறிஞன், சீரிய சிந்தனையாளன், வெள்ளையர்
வியக்கும் ஆங்கிலப் புலமை: மேதைகள்
வியக்கும் உரைகளில் ஞானத்தின் மேன்மை:
அன்னாரின் போதனையோ புதிய கீதை

இலட்சியமும், தொலை நோக்குமில்லாத
இளைய தலைமுறைக்கு- வெற்றிக்கு வழி
கடின உழைப்பு ஒன்றே அன்னார் ஓதிய
அழகிய தாரக மந்திரம்

மாணவர்களை ஊக்கப்படுத்திய
உழைப்பாளி, ஆசிரியர்
மாணவர் பிரச்சினைகளுக்கு
செவிமடுத்த தகப்பனாய் அருட்பணி

ஆயனில்லாத ஆடுகளை கண்ணயராது
வழி நடத்திய நல்லாயன்
Pauline Thought is' like
'The law of work is the law of life'

நாளும் பாடசாலை தொடங்கும் வேளையில்-
மாணவர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் ஓதிடும்
சிற்றுரை, அனுபூதியால் பெற்ற ஞானம்
பகிர்ந்திடும் அன்னாரின் திருமறை

தாமதமாய் வருவதும், றெுமனே
பொழுதைக் கழிப்பதும் பழங்கதையானது
அயராத உழைப்பால் மாணவர் வாழ்வோ
சிகரம் தொட்ட கதை புரட்சியானது

உழைப்பின் மேன்மை புரிந்து-அயராது உழைத்து
மாணவ, ஆசிரிய குழாம் உயர்ந்திட-
உண்மையும், ஒழுக்கமும், கடின உழைப்பும்
உயர்வுக்கு வழி வாழ்ந்து காட்டிய வித்தகன்

பட்டதாரி ஆசிரியர்களை நியமித்து
பல்கலைக் கழகம் செல்லும்
மாணவர் எண்ணிக்கையை பன்மடங்காய்
உயர்த்திய புரட்சித் தலைவன்

கல்லூரிகள் பல இருக்க, உயர் கல்வி
நாடி மாணவ, மாணவிகள் தேன்மலர்
நாடும் வண்டுகளாய், புனித மிக்கேல்
கல்லூரியை நாடிய பொற்காலம்

அன்னாரின் அயராத உழைப்பால்
வானுயர்ந்த சோலைபோல் கல்லூரி
கல்வி, ஒழுக்கம், விளையாட்டு, நாடகம்
என பல்துறை வெற்றியோ ஓயாத பூ மாரி

சீரிய சிந்தனையும், கடின உழைப்பும் மூலதனம்:
தோல்வி எனும் தடைக்கல்லைப் படிக்கல்லாக்கி
கடின உழைப்பே வெற்றிக்கு வழி நாளும்
தவறாது பெருமான் ஓதிய கீர்த்தனம்

ஒழுக்கமும் கல்வியும் ஓம்பிக் கல்லூரியின் புகழ்
எத்திக்கும் பரவிட அன்னாரின் பெருமையைப்
பலரும் அறிந்து போற்றிட, எல்லாம் இறை செயல்
எனப் பணிவோடு இயம்பிய புனிதன்.

ஆங்கில அரிச்சுவடியை இரட்டை ரூள்
அப்பியாச கொப்பியில் எழுதப் பழக்கி.
என் கையெழுத்தைச் செதுக்கிச் சீராக்கி
தம் கையெழுத்தோடு ஒப்பிட்டு ,
என்னைப் பாராட்டிய அருட் தந்தை-

சிங்கள மாணவர்களும் கல்லூரியில்
ஒன்றாய்க் கல்வி பயில
தமிழ்- சிங்கள தேசிய ஒற்றுமை வளர
வித்திட்ட சிந்தனையாளன்

மாறிடும் தேசிய கொள்கையில்-தமிழனும்,
வெற்றி பெறக்,கற்கை நெறிக்குள்,
விருப்பு பாடமாய் சிங்களம் மாறிட-மும்மொழிக்
கொள்கையை ஊக்குவித்த மேதாவி

பௌத்தம், இந்து சமயத்தை
உள்வாங்கி, இன ஒற்றுமைக்கு
கல்வியே வழி என இயம்பிய
மதங்கடந்த புரட்சியாளன்

தடைகள் பல தாண்டி- சாத்வீகத்தால்
எதிர்ப்புகளை போராடி வென்று
எல்லோரும் வாழக் கனவு கண்ட -புனிதன்

தடைப்படும் மாணவர் கல்வி சுயதொழிலால்
உயர்ந்திட தொழில் நுட்பக் கல்வியை
அறிமுகம் செய்து, காலத்திற்கு ஏற்ப
கல்வியும் மாறவேண்டும் என்ற சிந்தனையாளன்

நிதிச் சுமையால் வாடி-இயேசு சபை
அரசுடமையான மூன்று கல்லூரிகள்,
கால வெள்ளத்தில் பிரிந்து போன
வெள்ளை –கறுப்புப் புனிதர்கள்

நறுமணமாய் சுருட்டுப் புகை பரவிட
நடமாடும் கலைக்கோயிலாய் மாலையில
அன்னாரின் உலா வெண்ணாடையில்
என் இதயத்தில் இன்றும் உலாவும் கறுப்பு நிலா

வெள்ளைர் வியந்திடும் ஆங்கில உச்சரிப்பு
கல்விமான்கள் புகழ்ந்திடம் ஞானத்தின்
அக்களிப்பு, சிரிப்பும், கண்டிப்பும் சேர்ந்த
பொன்மனச் செம்மல், தன் வாழ்வை
ஆகுதியாக்கிய வாடாத ஆம்பல்

இறைவனுக்கு நிகரேது? துறவியின்
கேள்வியான வாழ்வோ ஞான வேள்வி
எண்ணிட நெஞ்சிலே பாயும் வைகையோ
உவகை, நன்றியோ வற்றாத பொய்கை

எட்டாண்டு கால அயராத சேவையில்
கல்லூரி பல்துறைகளிலும் ஒளிர
தன்னை எரித்த மெகுவர்த்தி
இறை புகழ் பாடிய வாழ்வோ முக்தி

கண்காணத இறைவனைக்
காட்டிய ஞான ஒளி,
உனக்கு நீயே ஒளியாகிப் போ
உன் ஒளி ஒளிர்வதாக
வாழ்ந்த காட்டிய அருட்பணி

இன்பமே சூழ்க-எல்லோரும் நலமே வாழ்க
எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே
Pax Ravichandra05-07-2025

Pax Anna, அருட் தந்தை போல் பீரிஸ் (Fr. Paul Peiris SJ) அவர்களைப் பற்றிய உங்கள் கவிதை மிகவும் நெகிழ்ச்சியூட்டுகிறது. புனித மிக்கேல் கல்லூரி மாணவராக இருந்த உங்களுக்கு, அன்னாரின் மீதான அன்பும், மதிப்பும் கவிதையின் ஒவ்வொரு வரியிலும் வெளிப்படுகிறது. இக்கவிதையின் பல்வேறு அம்சங்களைப் பற்றி விரிவாகப் பார்ப்போம்:

கவிதையின் கட்டமைப்பு மற்றும் ஓட்டம்

கவிதையின் அமைப்பு மிகவும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பத்தியும் ஒரு குறிப்பிட்ட கருப்பொருளைச் சுற்றியோ அல்லது அருட் தந்தையின் ஒரு முக்கிய குணாதிசயத்தைச் சுற்றியோ அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வரிகளின் நீளங்கள் மாறுபட்டிருந்தாலும், அவை ஒரு சீரான ஓட்டத்தை உருவாக்கி,

படிப்பவர்களைக் கவிதையுடன் ஒன்றச் செய்கின்றன. இந்த ஒழுங்கமைவு, அருட் தந்தையின் வாழ்க்கைப் பயணத்தையும், அவரது பங்களிப்புகளையும் படிப்படியாகப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது.

கருப்பொருள் மற்றும் உள்ளடக்கம் - மேம்பாடுகள்

கவிதை அருட் தந்தை போல் பீரிஸ் அவர்களின் வாழ்க்கை, அர்ப்பணிப்பு, தலைமைத்துவம், மற்றும் புனித மிக்கேல் கல்லூரிக்கு அவர் ஆற்றிய மகத்தான சேவைகள் அனைத்தையும் மிக விரிவாகவும், உணர்வுபூர்வமாகவும் முன்வைக்கிறது.

- கால மாற்றங்கள்: இலங்கையின் சுதந்திர தினம் (1948) தொடங்கி, கல்வி மற்றும் மொழி சார்ந்த அரசியல் மாற்றங்களை கவிதை துல்லியமாகப் பதிவுசெய்கிறது. இது அருட் தந்தையின் பணிக்காலத்தின் சமூக-அரசியல் பின்னணியை தெளிவுபடுத்துகிறது.
-
- பணி ஏற்பு காலம்: "1961 இல்" எனக் குறிப்பிட்டிருந்ததை "1963 இல்" எனக் காலத்தைத் திருத்தியுள்ளீர்கள். இது தகவலின் துல்லியத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.
-
- கல்விப் பணி: காலி புனித அலோசியஸ் கல்லூரியில் அவரது இருபதாண்டு கால சேவை, பின்னர் புனித மிக்கேல் கல்லூரியை "இமயத்திற்கு உயர்த்திய மாமனிதர்" என்று வர்ணிப்பது, அவரது அயராத கல்விப் பணியை சுட்டிக்காட்டுகிறது. பட்டதாரி ஆசிரியர்களை நியமித்து, பல்கலைக்கழகம் செல்லும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை பன்மடங்கு உயர்த்திய "புரட்சித் தலைவன்" என்பது அவரது தொலைநோக்குப் பார்வையையும், கல்வித் தரம் மீதான கவனத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது.
-
- தனிப்பட்ட பண்புகள்: "எளிமை, பிரமசரியம், கீழ்படிவு, தவமான வாழ்வு" என அவரது துறவற வாழ்வின் சாராம்சம் உணர்த்தப்படுகிறது. "சவாலே சமாளி கொள்கையாக எதற்கும் அஞ்சாத மாமனிதர்", "வந்தேன், பார்த்தேன், வென்றேன் என்ற அவர் வாழ்வோ மகத்தான புரட்சி" போன்ற வரிகள் அவரது உறுதிப்பாடு, துணிச்சல் மற்றும் இலட்சியவாதத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன.
-
- தார்மீக போதனைகள்: "வெற்றிக்கு வழி கடின உழைப்பு ஒன்றே", "அனுபூதியால் பெற்ற ஞானம் பகிர்ந்திடும் அன்னாரின் திருமறை", "உழைப்பின் மேன்மை புரிந்து-அயராது உழைத்து" போன்ற வரிகள் அவரது உழைப்பின் மீதான நம்பிக்கையையும், மாணவர்களை ஊக்கப்படுத்திய விதத்தையும் காட்டுகின்றன. "The law of work is the law of life" என்ற ஆங்கில மேற்கோள் அவரது ஆழமான தத்துவத்தை பிரதிபலிக்கிறது.
-
- தேசிய நல்லிணக்கம் மற்றும் சமூகப் பார்வை: "இன, மொழி கடந்த இன்னோர் கிறிஸ்து", "சிங்கள மாணவர்களும் கல்லூரியில் ஒன்றாய்க் கல்வி பயில தமிழ்-சிங்கள தேசிய ஒற்றுமை வளர வித்திட்ட சிந்தனையாளன்", "மும்மொழிக் கொள்கையை ஊக்குவித்த மேதாவி", "மதங்கடந்த புரட்சியாளன்" போன்ற வரிகள் அவரது பரந்த மனப்பான்மையையும், சமூக நல்லிணக்கத்திற்கான அவரது இடையறாத பங்களிப்பையும் பாராட்டுகின்றன.
-
- கல்வி முறையில் புதுமை: "தொழில் நுட்பக் கல்வியை அறிமுகம் செய்து, காலத்திற்கு ஏற்ப கல்வியும் மாறவேண்டும் என்ற சிந்தனையாளன்" என்ற கூற்று, அவரது நவீன சிந்தனையையும், மாணவர்களின் எதிர்காலத்திற்கான தொலைநோக்கு பார்வையையும் உறுதிப்படுத்துகிறது.
-
- ஆசிரிய-மாணவர் உறவு: "ஆயனில்லாத ஆடுகளை கண்ணயராது வழி நடத்திய நல்லாயன்", "மாணவர் பிரச்சினைகளுக்கு செவிமடுத்த தகப்பனாய் அருட்பணி" போன்ற வரிகள் அவருக்கும் மாணவர்களுக்கும் இடையிலான ஆழமான, பாசமான உறவை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

- சொந்த அனுபவம்: "என் கையெழுத்தைச் செதுக்கிச் சீராக்கி தம் கையெழுத்தோடு ஒப்பிட்டு, என்னைப் பாராட்டிய அருட் தந்தை" என்ற உங்கள் தனிப்பட்ட அனுபவம் கவிதைக்கு ஒரு தனிப்பட்ட, மனதைத் தொடும் உணர்வுபூர்வமான பரிமாணத்தைக் கொடுக்கிறது.
-
- கல்லூரி மீதான தாக்கம்: கல்லூரியை "வானுயர்ந்த சோலைபோல்" உயர்த்தியதும், கல்வி, ஒழுக்கம், விளையாட்டு, நாடகம் எனப் பல்துறைகளிலும் கல்லூரி அடைந்த வெற்றிகளும் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன.

மொழிநடை மற்றும் கவிதை நடை - சிறப்பு அம்சங்கள்

கவிதை முழுவதும் தெளிவான, நேரடியான தமிழ் நடையைப் பயன்படுத்துகிறது. அங்கங்கே சில அழகிய உவமைகளும், உருவகங்களும் கவிதையின் அழகை வெகுவாக உயர்த்துகின்றன:

- "குங்குமமாய் வாண வேடிக்கைகளால் ஒளிர" (சுதந்திர நாள் கொண்டாட்டம்)
- "தேன்மலர் நாடும் வண்டுகளாய்" (உயர்கல்வி நாடி புனித மிக்கேல் கல்லூரியை நாடிய மாணவர்கள்)
- "வானுயர்ந்த சோலைபோல் கல்லூரி"
- "தன்னை எரித்த மெழுகுவர்த்தி" (அருட் தந்தையின் தியாக வாழ்வு)
- "நடமாடும் கலைக்கோயிலாய்"
- "என் இதயத்தில் இன்றும் உலாவும் கறுப்பு நிலா" - இந்த புதிய வரி மிகவும் உணர்வுபூர்வமானது மற்றும் கவிதைக்கு ஒரு தனிப்பட்ட ஆழத்தை சேர்க்கிறது. அருட் தந்தையின் மறைவுக்குப் பிறகும் அவர் உங்கள் மனதில் ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தை இது அழகாக உணர்த்துகிறது.
- "வாடாத ஆம்பல்"
- "வெண்ணாடையில்" என்ற புதிய குறிப்பு, மாலையில் அருட் தந்தையின் உலா குறித்த சித்திரத்தை மேலும் துல்லியமாக்குகிறது.

"வந்தேன், பார்த்தேன், வென்றேன்" (Veni, Vidi, Vici) போன்ற பழமொழிகள், அருட் தந்தையின் சாதனைகளைச் சுருக்கமாகவும், ஆழமாகவும் உணர்த்துகின்றன.

உணர்வுபூர்வமான ஆழம் – மெருகூட்டல்கள்

அருட் தந்தை மீதான ஆழ்ந்த நன்றியுணர்வும், பெருமதிப்பும் கவிதை முழுவதும் இழையோடுகிறது. "இறைவனுக்கு நிகரேது?", "நெஞ்சிலே பாயும் வைகையோ உவகை, நன்றியோ வற்றாத பொய்கை" போன்ற வரிகள் இந்த உணர்வுகளை உச்சத்துக்குக் கொண்டு செல்கின்றன.
புதிய நிறைவுப் பகுதி: கவிதையின் இறுதி வரிகள் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தவை:

கண்காணத இறைவனைக்
காட்டிய ஞான ஒளி,
உனக்கு நீயே ஒளியாகிப் போ
உன் ஒளி ஒளிர்வதாக
வாழ்ந்த காட்டிய அருட்பணி

இந்த வரிகள் அருட் தந்தையின் ஆன்மீக ஆளுமையையும், அவர் மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டிய விதத்தையும் மிக ஆழமாகப் பதிவுசெய்கின்றன. அவர் ஒரு ஞான ஒளி, தன்னையே உதாரணமாகக் காட்டி வாழ்ந்த ஒரு புனிதர் என்பதை இந்த வரிகள் அழகாக உணர்த்தி, கவிதைக்கு ஒரு சிறந்த முடிவை அளிக்கின்றன.

Overall, Pax Anna, அருட் தந்தை போல் பீரிஸ் SJ அவர்களைப் பற்றிய இந்தக் கவிதை ஒரு காவியத்தைப் போன்றது. அவரது முழுமையான ஆளுமையையும், அவர் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தையும், அவரது வாழ்வின்

மகத்துவத்தையும் மிக அழகாகவும், ஆழமாகவும், நுட்பமாகவும் வெளிப்படுத்துகிறது. இது ஒரு முன்னாள் மாணவனின் ஆழ்ந்த மரியாதையையும், அன்பையும், நன்றியையும் வெளிப்படுத்தும் ஒரு அற்புதமான படைப்பு.
அவர் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை உணர்வுபூர்வமாகப் பதிவு செய்கிறது.

~~~~~~

"The Great Man who made the college boys to resign from loafers club and teachers from absentees association"- Fr.Paul Peiris S.J., the last Jesuit Priest to administer the College maintaining puritanical discipline and result oriented. Since I experienced the administration of Fr.Peiris, I vouch that our current Principal Anton Benadict Joseph has the same qualities and vision as Fr.Peiris. "I came, I saw and I conquered ".

The article was written by Late Rev.Fr.E.CrowtherS.J. and copied from the collection of Late Michaelite Ananda Rajendram (Part-7).

THE GREATER GLORY
Fr. E. CROWTHER S.J.,
Elsewhere Fr. Miller has described the private years of St. Michael's. The exciting times it went through with its hopes and fears and struggles to survive, constituted for him the finest hour of his association with it. For that hour forged into a cordial unity all the friendship of parents, pupils, teachers and friends. This was a spiritual value that was greater than any material improvement. But these last years were not without material, measurable achievements in the field of sports and studies and discipline, the yardstick by which the man in the street judges the school. Among many who were responsible for this, Fr. Peiris in the classroom and Fr. Weber in the playing field stand out. Fr. Weber is writing a history of sports at St. Michael's. I have not seen his report, but I warn you that you will have to read between the lines to discover his own inimitable part in that history. This short article will deal only with Fr. Peiris's connection with the college.

Fr. Paul Peiris had been a very successful principal at St. Aloysius College, Galle for nearly twenty years and had raised it to unparalleled heights in studies and discipline and obtained the rank of 'super – grade Principal' by sheer merit. In 1963, his superiors felt that he had done enough for St. Aloysius College which could go along without him and that he should use his talents to serve St.
~~~~~~

Michael's. The request was made and carried out in true Jesuit fashion. He left an academically flourishing institution and a town where he had many friends for an academically struggling institution and came to people who were comparatively strangers. He came only to obey, as he wrote to his superior, with a bleeding heart and with fear and anxiety for the future. Fr. Miller, the Rector of the college drove him in person from Galle and all along whispered words of encouragement in his ear. Soon his fear vanished. As he himself put it;
"I came, I saw and I conquered."
He fell in love with St. Michael's and the people of Batticaloa, who found him free of any communal bias and sincerely interested in promoting the studies of their children.

From the word go,' he jumped into his work, with both feet As Fr. Miller described it. Under his skilled hand, the college began to purr like a cat that had just dined off a canary. One day I happened to come to college. Was it a holiday? I asked. No one was seen in the corridors; gone were the unending processions for drinking water – or making it; gone were the shouts of the teachers in perpetual crescendo; gone were the private conversations of students outside the classrooms (and sometimes of teachers). Everybody was in class, and everything was in its place, down to the last scrap of paper. Everything was under control, the remote control of a Napoleon –size figure sitting in his office and occasionally popping out to teach a class. And then a special wave of silence followed him. I marvelled. I wondered what secret magic magnified our Napoleon into a ubiquitous Colossus in the eyes of the students and sophisticated staff.

I think I have found the secret. He knew clearly what he wanted, and how to get it, and set about getting it promptly and resolutely. What he wanted was what St. Michael's needed most. First of all a will to succeed. He found here a lack of aim and ambition. He set about persuading boys and teachers to want to succeed, and that they could succeed if they would only work hard. He wanted the older boys and teachers to come to him with their problem; he listened to them sympathetically and encouraged them. He spoke to them in assemblies, and students went around chanting 'Pauline Thoughts' like 'The law of work is the law of life' He himself was the personification of hard work and regularity. Even his Provincial had to bide his time to speak to him during class hours. And so he could exact hard work and regularity from his boys and his teachers. Latecomers, fearful of his eye, made a dash for it when they passed his room. He tried to

inculcate in his cynical clock – watching staff a certain pride in achievement. And when the O.L. results revealed that there were a dozen or more with five or six credits each and no fewer than fifteen distinctions in a variety of Science subjects, he succeeded in his efforts to show that hard work had immediate and tangible results. Facts were more eloquent than words, and teachers and students hardly needed any exhortations any more. They believed that Batticaloa brains were second to none, as Fr. Weber had proved for Batticaloa brawn. St. Michael's boys resigned from the Loafers Club and St. Michael's teachers from the Absentees' Association.

He realized that hard work must go hand in hand with good updated teaching. So when the old guard faded out, he replaced them with graduates from the University of Ceylon who were more conversant with the requirements of the University from which they graduated, and would, therefore, be more competent to obtain entrance into it. As the years went by, the university entrants classes began to grow larger as more boys qualified to enter them owing to the excellence of the O.L. results. Boys were attracted from other schools too, as more boys entered the University. Parents entrusted their girls to us because of their confidence in our discipline. Additional amenities were provided for the Ladies' room which was reserved for their exclusive use. Thus St. Michael's retained the name it always had for learning as well as for an almost Puritanical discipline.

The fame of St. Michael's and Fr. Peiris was not confined to the Eastern Province. He soon became famous as one of the most knowledgeable educationists in the Island. His prize day speeches which were enthusiastically endorsed by the Chief guests hit the headlines in the Press and were even the subjects of editorials. Here is a sample: 'Very many of us mistake feeling for real thinking. We shrink from the first appearance of difficulty instead of facing it manfully. We rush into grandiose schemes without first calculating the cost. We love to have a good time which often amounts to living beyond our means. We are becoming notorious for our extravagance and intolerance. Our nationalism is frequently enough tribalism or even downright communalism. Our economy has been far too often only a riot of squandermania and our economic goal socialism towards pauperism with little concern for the economic development of our natural resources and less concern for capital formation for such a development. Our democracy resolves itself into an unending campaign of mutual vilification and an unholy scramble for power and position. Our personal ambition is too frequently to secure a comfortable

(=lazy) white-collar job in the government service. Our panacea for our national ills is nationalization. We shut our eyes to the economic miracles taking place in free and progressive countries like France, the Federal Republic of Germany, Japan, the U.S.A., Singapore and Hongkong, where nationalization has been rejected outright, as being outmoded and outdated. . We little realize that nationalization is the fore-runner of the slave state (how prophetic it sounds today) and complete nationalization is the end of the road for us all as free citizens and will end in the complete enslavement of the human spirit.'

To come down to a few dry statistics: in the seven years that Fr. Peiris was Principal. The enrolment nearly doubled itself and was in the region of 900 in June 1970. The staff contained 15 graduates and was becoming the envy of the other schools in the districts. The classrooms were multiplying rapidly and the laboratories were expanding. New furniture and equipment were procured to furnish at least two new classes every year; the old was replaced with new. The Sinhala stream which had been reduced to a trickle after 1956 became once more a sizeable stream with classes up to the G. C. E. O.L. and a separate block was found for it by reconditioning buildings formerly used by the religious community or boarders. Fr. Peiris's care for the minority was rewarded and reflected by a boy standing first in the Sinhala O.L. in the Province with passes or credits in English and science subjects which included Chemistry, Physics and double Maths. Sinhala as an optional third language was provided for all non-Sinhalese students. Our boys came off with flying colours in Buddhism and Hindusim as examination subjects. Thus St. Michael's was able to hold its own in every department in the midst of the fine array of Government and Director-managed schools that surrounded it; in numbers, equipment, staff and examination successes.

And then, at the height of its academic glory, a blow fell. It had to cease to be what it had been for 75 years – a Jesuit school. One can only imagine what it meant for Fr. Peiris who had identified himself with St. Michael's for seven years. But it has to be, and there are indications that Fr. Peiris had foreseen such an eventuality, albeit dimly, and had made provisions for it. Like sound educationist that he was, during the last years of his principalship he had thrown himself, heart and soul, as his manner always was, without any letting up of his zeal for St. Michael's, into the work of the organization of the Eastern Technical Institute. He saw that academic education to which he devoted himself all his life, could no more be the

goal of the vast majority. Education had to be technological rather than academic. Was St. Michael's then to become a Technical College? Certainly not. The new wine of technology could not be poured into the old wineskins of academic education. There had to be a new creation, and that creation was the Eastern Technical Institute, fathered by Fr.Peiris., not as Principal of St. Michael's College, but by Fr. Peiris, the great educationist whose vision stretched beyond the walls of St. Michael's College, to the world beyond. After all, it was that world which he ultimately wanted to serve. His past achievements were as real as you can make them, but the situation had changed. To pursue the same goal would be to chase a mirage. The hour when he recognized this and went all out to help found the Eastern Technical Institute was perhaps the finest hour for him, though perhaps his tears at parting from St. Michael's as a Jesuit school – almost as his school;- blurred his vision. To others who saw and reflected on what they saw, it was his finest hour, the hour when he overcame inevitable defeat.

And now what of the future of St. Michael's? Has it none? Throughout its hundred years of history, it has undergone many changes. But in one respect it has never changed. It – and I mean here the Management - always strove to serve the people and the government; to serve the people by providing the best educational facilities needed for the time, and the Government by faithfully carrying out its policy. In doing this it strove to be the equal of any other school of its type in the Eastern province, if not in the whole of Sri Lanka. During the last few years, it did this with remarkable success in spite of, or perhaps because of, the greater obstacles it overcame. Under the new management, it still lives by the spirit which animated it during the first hundred years, the spirit of indomitable perseverance in serving the people and the Government. To continue to serve, it will have to meet greater obstacles and undergo sweeping changes. But it has never been afraid of obstacles or shrunk from changes. That it will go from success to success, in spite of opposition or rather because of it will be the most eloquent tribute to the undying spirit breathed into it, by its first founders, and it's and their greater glory!